

عنوان مقاله:

باریزوهی مستندات فقهی اصل صحت در قراردادها با هدف تعیین محدوده آن در ماده ۲۲۳ قانون مدنی

محل انتشار:

دانش حقوق مدنی، دوره 7، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

محمد رسول آهنگران - استاد دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

چکیده‌اصل «صحت» به معنای آنچه اثبات کننده صحت معنی حکم وضعی بوده و بر ترتیب آثار دلالت دارد، مستند به سیره عقلاً است. جریان اصل صحت در شباهات موضوعیه مورد پذیرش قانون گذار ایران در ماده ۲۲۳ قانون مدنی قرار گرفته ولی محدوده جریان آن مشخص نگردید، از این رو باید دید آیا این اصل تنها در صورت مسلمان بودن طرفین قرارداد جاری است؟ آیا مجرای این اصل، بعد از احراز آکاهی طرفین قرارداد به شرایط معتبر است؟ آیا شرط جریان این اصل، بعد از احراز اهلیت تمتع و استیفا در طرفین قرارداد است؟ پاسخ به سوالاتی از این دست در صورتی مبسر است که مستند فقهی برای اصل «صحت» مشخص شود و تنها در این صورت امکان تعیین محدوده از جهات مختلف وجود دارد؛ اهمیت موضوع بحث در مقامه حاضر از آن چهت است که اگر محدوده جریان بر اساس ضوابط فقهی مشخص نشود، با توجه به اجمال قانون از این جنبه، در موارد اجرا، سلیقه‌ای عمل شده و در نتیجه تطبیقات از چهارچوب فقهی، خارج خواهد بود.

كلمات کلیدی:

صحت واقعی، صحت ظاهری، حکم وضعی، حکم تکلیفی، سیره عقلاً

لينک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1562772>

